

چکیده

هدف این پژوهش، بررسی وضعیت ذخیره و بازیابی پرونده‌های پزشکی بیماران در بیمارستانهای آموزشی دانشگاه علوم پزشکی ایران (۵ عمومی و ۹ تخصصی) و مقایسه آنها با استانداردهای ملی (استانداردهای موجود در ایران) و استانداردهای انجمن مدارک پزشکی آمریکا (AHIMA) است. این پژوهش بطریقه توصیفی - تحلیلی انجام شده است و به بررسی وضعیت سیستم شماره‌دهی و بایگانی، فضا و تجهیزات بایگانی، وضعیت نگهداری، پیگیری و ردیابی، امنیت و افشاء اطلاعات پرونده پزشکی بیماران و وضعیت پرسنل مسئول می‌پردازد.

جمع‌آوری اطلاعات از طریق پرسشنامه (۶۲ سؤال)، مشاهده و چک لیست می‌باشد.

یافته‌های پژوهش نشان می‌دهد:

- تعداد پرونده‌های بازیابی نشده به عدم رعایت سیستم استاندارد شماره‌دهی و بایگانی ($\alpha = 5\%$)

$(P = 0/8)$ و فضا ($\alpha = 5\%$ $P = 0/72$) بستگی ندارد.

- میانگین درصد مطابقت سیستم‌های ذخیره و بازیابی مدارک پزشکی در کل بیمارستانهای مورد پژوهش

و به تفکیک در بیمارستانهای آموزشی عمومی و بیمارستانهای آموزشی تخصصی مطابق ذیل است:

سیستم شماره‌دهی:	کل (۷۰/۲٪)	عمومی (۶۶/۷٪)	تخصصی (۷۲/۲٪)
۲- سیستم بایگانی:	کل (۴۶/۴٪)	عمومی (۶۰٪)	تخصصی (۳۸/۹٪)
۳- فضا:	کل (۴۳/۴٪)	عمومی (۴۴/۴٪)	تخصصی (۴۱/۰۴٪)
۴- پیگیری و ردیابی:	کل (۶۲/۳٪)	عمومی (۶۵/۴٪)	تخصصی (۸۹/۹٪)

در مجموع، تنها ۴۹/۶٪ کل بیمارستانهای مورد پژوهش و ۵۰/۳٪ بیمارستانهای عمومی و ۵۰/۶٪

بیمارستانهای تخصصی مطابق با استانداردها بودند.

بنابراین، وضعیت سیستم ذخیره و بازیابی مدارک پزشکی در بیمارستانهای مورد پژوهش، با استانداردها

ملی و استانداردهای AHIMA همخوانی ندارد.